

[Holger Kristiansen.]

ikke alene bære dette, og de i 1927 vedtagne 10 Kr. pr. Medlem plus et billigt Laan har, som det har vist sig, ikke kunnet gøre det. I det store Lovforslag er Tilskuddet foreslaaet forhøjet fra 10 Kr. til 30 Kr. pr. Medlem, hvoraf Staten skulde bære en Trediedel og Arbejdsløshedsfonden de to Trediedele, og det synes jeg er det rette Forhold. Den Enighed, hvormed Loven i 1924 gennemførtes, gav Løfte om, at der i hvert Fald for en længere Periode skulde være Ro om hele dette Spørgsmaal. Den samme Indenrigsminister, som i 1924 gik med til at opretholde den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, selv om Arbejdsgivernes Bidrag til Fonden sattes noget ned, gik imidlertid i 1927 den modsatte Vej og ophævede den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, baaret i Fællesskab af Fonden, Staten og Kommunerne. Ophævelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse har krævet sine Ofre, som Kommunerne i alt væsentligt har maattet betale gennem forøgede Tilskud til Hjælpekasser og forøgede Fattigvæsensudgifter. I Stedet henviste man fra den Side til Krisefonds, som skulde træde til under ekstraordinære Forhold og yde Understøttelse ud over de Perioder, hvor der kunde ydes ordinær Hjælp. Denne Politik er, som det blev stærkt fremhævet under første Behandling af det store Arbejdsløshedsforslag, brudt sammen; det erkendtes i Virkeligheden den Gang fra alle Sider, og Følgen er, at der maa træffes andre Foranstaltninger for at raade Bod paa den ekstraordinære Arbejdsløshed. Det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte under den nævnte første Behandling Udtalelser, hvoraf fremgik, at han — og det vil sige Partiet Venstre — var enig i, at der maatte stilles større Midler til Raadighed til Oprettelse af Krisekasser. Da man maa gaa ud fra, at det ikke er muligt at paalægge Arbejderne større Kontingenter, er der kun tilbage at forhøje de offentlige Tilskud. Jeg skal ikke komme ind paa en yderligere Omtale af den Behandling, der foregik, den vil staa i Medlemmernes tydelige Erindring, jeg skal kun henvise til Udtalelser af Venstres Ordfører ved den Lejlighed, det ærede Medlem Hr. Krag, og ligeledes til Udtalelser af Ordføren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, hvoraf tydeligt fremgaar, at begge de ærede Talere var villige til at medvirke til Oprettelse af Krisekasser. Da nu Udvalget angaaende det store Lovforslag har nedsat et Underudvalg, der netop af Udvalget har faaet den begrænsede Opgave at undersøge

Mulighederne for Tilvejebringelse af Enighed om Oprettelse af Krisekasser, skulde man synes, at der nu maatte være det bedst mulige Grundlag for at opnaa Enighed om det Forslag, den højtærede Socialminister her har fremsat. Jeg vil da gerne slutte med den Bemærkning, at jeg haaber, det skal lykkes at opnaa en saadan Enighed om dette Lovforslag som en midlertidig Foranstaltning, indtil det store Lovforslag om Arbejdsløshedsforsikring en Gang kan gennemføres.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for deres Tilslutning til Lovforslaget og de to andre ærede Ordførere for deres Forhandlingsvillie. Efter den Maade, hvorpaa denne Sag er taget, den Tone, der har hersket hidtil, er der ingen Grund til at bringe de større Kanoner i Stilling; det er der heller ikke af den yderligere Grund, at hele Spørgsmaalet for saa vidt har været debatteret under den almindelige Forhandling om en Revision af Arbejdsløshedslovgivningen. Jeg skal derfor i Øjeblikket indskrænke mig til at gøre nogle faa Bemærkninger.

Som Sagen ligger, er der i Virkeligheden kun to Spørgsmaal, der er Grund for mig til at tage op, det ene er Spørgsmaalet om den stykkevise Reform, og det andet er Spørgsmaalet om Udgifterne.

Med Hensyn til det første Spørgsmaal vil ærede Medlemmer kunne forstaa, at den Minister, der har faaet til Opgave — og som ogsaa personlig har stor Interesse i — at søge den samlede sociale Lovgivning reformeret, ikke samtidig kan være interesseret i at fremsætte denne Reform stykkevis, tværtimod, han vil efter Evne stræbe efter at faa det hele ordnet under eet, fordi der er størst Sandsynlighed for ad den Vej at opnaa Enighed, ad den Vej at opnaa det Overblik, som i Virkeligheden er fornødent, hvis man med Hensyn til alle Sider og Synspunkter skal kunne opnaa et virkelig forsvareligt og varigt Resultat. Naar han derfor alligevel i denne Samling Gang paa Gang har fremsat Forslag til stykkevis Ændring snart paa dette, snart paa hint Omraade, maa det have sin særlige Begrundelse, og det har i Virkeligheden ogsaa den nærliggende Begrundelse, at naar man maa anerkende, at der selv bortset fra Nedskaeringen eller Lovforandringerne i 1927 er Grund til i Øjeblikket at reformere paa adskillige Omraader, kan man ikke undlade i de 2—3 eller — som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen forleden Dag tilsyneladende helst saa — 4